

ஸ்ரீ பிள்ளை லோகாசார்யர் அருளிச் செய்த முழுக்ஷுப்படி

சரம ச்லோக ப்ரகரணம்

188. கீழே சில உபாய விசேஷங்களை உபதேசிக்க, அவை துச்சகங்கள் என்றும் ஸ்வரூப விரோதிகள் என்றும் நினைத்து சோகாவிஷ்டனான அர்ஜுனனைக் குறித்து அவனுடைய சோக நிவ்ருத்தி அர்த்தமாக இனி இதுக்கு அவ்வருகில்லை என்னலாம்படியான சரமோபாயத்தை அருளிச் செய்கையாலே சரம ச்லோகம் என்று இதுக்குப் பேராய் இருக்கிறது.
189. இதில் பூர்வார்த்தத்தாலே அதிகாரி க்ருத்யத்தை அருளிச் செய்கிறான். உத்தரார்த்தத்தாலே உபாய க்ருத்யத்தை அருளிச் செய்கிறான்.
190. அதிகாரிக்கு க்ருத்யமாவது உபாய பரிக்ரஹம்.
191. அதை ஸாங்கமாக விதிக்கிறான்.
192. ராகப்ராப்தமான உபாயம் தானே வைதமானால் கடுகப் பரிக்ரஹிக்கைக்கு உடலாய் இருக்குமிறே.
193. இதில் பூர்வார்த்தம் ஆறு பதம்.
194. "ஸர்வ தர்மாந்".
195. எல்லா தர்மங்களையும்.
196. தர்மமாவது பலசாதனமாய் இருக்குமது.
197. இங்குச் சொல்லுகிற தர்ம சப்தம் த்ருஷ்டபல ஸாதனங்களைச் சொல்லுகை அன்றிக்கே மோக்ஷபல ஸாதனங்களைச் சொல்லுகிறது.
198. அவை தான் ஸ்ருதி ஸ்ம்ருதி விஹிதங்களாய்ப் பலவாய் இருக்கையாலே பஹுவசன ப்ரயோகம் பண்ணுகிறது.
199. அவையாவன - கர்ம ஜ்ஞான பக்தி யோகங்களும் அவதார ரஹஸ்ய ஜ்ஞானம் புருஷோத்தம வித்யை தேச வாஸம் திருநாம சங்கீர்த்தனம் திருவிளக்கெரிக்கை திருமாலை எடுக்கை தொடக்கமான உபாய புத்யா செய்யுமவையும்.
200. ஸர்வ சப்தத்தாலே அவ்வவ ஸாதன விசேஷங்களை அநுஷ்டிக்குமிடத்தில் அவற்றுக்கு யோக்யதா பாதகங்களான நித்ய கர்மங்களைச் சொல்லுகிறது.
201. ஆக ஸ்ருதி ஸ்ம்ருதி சோதிதங்களாய் நித்ய நைமித்திகாதி ரூபங்களான கர்ம யோகாத்யுபாயங்களை என்றபடி.
202. இவற்றை தர்மம் என்கிறது ப்ரமித்த அர்ஜுனன் கருத்தாலே.
203. "பரித்யஜ்ய".
204. த்யாகமாவது உக்தோபாயங்களை அநுஸந்தித்து சுக்திகையிலே ரஜத புத்தி பண்ணுவாரைப் போலேயும் விபரீத திசாகமனம் பண்ணுவாரைப் போலேயும் அநுபாயங்களிலே உபாய புத்தி பண்ணினோம் என்கிற புத்தி விசேஷத்தோடே த்யஜிக்கை.
205. பரி என்கிற உபஸர்கத்தாலே பாதகாதிகளை விடுமா போலே ருசி வாஸனைகளோடும் லஜ்ஜையோடும் கூட மறுவல் இடாதபடி விடவேணும் என்கிறது.
206. ல்யப்பாலே "ஸ்நாத்வா புஞ்சீத" என்னுமா போலே உபாயாந்தரங்களை விட்டே பற்ற வேணும் என்கிறது.

207. "சசால சாபஞ் ச முமோச வீர:" என்கிறபடியே இவை அநுபாயங்களான மாத்ரமன்றிக்கே கால்கட்டு என்கிறது.
208. சக்ரவர்த்தியைப் போலே இழக்கைக்கு உறுப்பு.
209. ஸர்வ தர்மங்களையும் விட்டு என்று சொல்லுகையாலே சிலர் அதர்மங்கள் புகரும் என்றார்கள்.
210. அது கூடாது; அதர்மங்களைச் செய் என்று சொல்லாமையாலே.
211. தன்னடையே சொல்லிற்று ஆகாதோ என்னில்.
212. ஆகாது; தர்ம சப்தம் அதர்ம நிவ்ருத்தியைக் காட்டாமையாலே.
213. காட்டினாலும் அதை ஒழிந்தவற்றைச் சொல்லிற்றாம் இத்தனை.
214. தன்னையும் ஈச்வரனையும் பலத்தையும் பார்த்தால் அவை புகர வழி இல்லை.
215. மாம்.
216. ஸர்வ ரக்ஷகனாய் உனக்குக் கையாளாய் உன்னிசைவு பார்த்து உன் தோஷங்களை போக்யமாகக் கொண்டு உனக்குப் புகலாய், நீர் சுடுமா போலே சேர்ப்பாரே பிரிக்கும் போதும் விடமாட்டாதே ரக்ஷிக்கிற என்னை.
217. இத்தால் பர வ்யூஹங்களையும் தேவதாந்தர்யாமித்வத்தையும் தவிர்க்கிறது.
218. தர்ம ஸம்ஸ்தாபனம் பண்ணப் பிறந்தவன் தானே ஸர்வ தர்மங்களையும் விட்டு என்னைப் பற்று என்கையாலே ஸாக்ஷாத் தர்மம் தானே என்கிறது.
219. இத்தால் விட்ட ஸாதனங்களில் ஏற்றம் சொல்லுகிறது.
220. அதாவது - ஸித்தமாய் பரமசேதனமாய் ஸர்வ சக்தியாய் நிரபாயமாய் ப்ராப்யமாய் ஸஹாயாந்தர நிரபேக்ஷமாய் இருக்கை.
221. மற்றை உபாயங்கள் ஸாத்யங்கள் ஆகையாலே ஸ்வரூப சித்தியில் சேதனனை அபேக்ஷித்திருக்கும். அசேதனங்களுமாய் அசக்தங்களுமாய் இருக்கையாலே கார்ய ஸித்தியில் ஈச்வரனை அபேக்ஷித்திருக்கும். இந்த உபாயம் அவற்றுக்கு எதிர்த்தட்டாய் இருக்கையாலே இதர நிரபேக்ஷமாய் இருக்கும்.
222. இதிலே வாத்ஸல்ய ஸ்வாமித்வ ஸௌஸீல்ய ஸௌலப்யங்களாகிற குண விசேஷங்கள் நேராக ப்ரகாசிக்கிறது.
223. கையும் உழவு கோலும் பிடித்த சிறுவாய்க் கயிறும் சேனாதூளி தூஸரிதமான திருக்குழலும் தேருக்குக் கீழே நாற்றின திருவடிகளுமாய் நிற்கிற ஸாரத்ய வேஷத்தை மாம் என்று காட்டுகிறான்.
224. "ஏகம்".
225. இந்த ஏக சப்தம் ஸ்தாந ப்ரமாணத்தாலே அவதாரண அர்த்தத்தைக் காட்டுகிறது.
226. "மாமேவ யே ப்ரபத்யந்தே", "தமேவ ஸாத்யம்", "த்வமேவ உபாய பூதோ மே பவ", "ஆறெனக்கு நின் பாதமே சரணாகத்தந்தொழிந்தாய்" என்றும் சொல்லுகிறபடியே.
227. இத்தால் "வ்ரஜ" என்கிற ஸ்வீகாரத்தில் உபாய பாவத்தைத் தவிர்க்கிறது.
228. ஸ்வீகாரம் தானும் அவனாலே வந்தது.
229. ஸ்ருஷ்ட்யவதாராதி முகத்தாலே பண்ணின க்ருஷிபலம்.
230. "அதுவும் அவனது இன்னருளே".
231. இத்தை ஒழியவும் தானே கார்யம் செய்யும் என்று நினைக்கக் கடவன்.
232. அல்லாத போது உபாய நைரபேக்ஷம் ஜீவியாது.
233. இது ஸர்வமுக்தி ப்ரஸங்க பரிஹாரார்த்தம்; புத்தி ஸமாதாநார்த்தம்; சைதந்ய கார்யம்; ராக ப்ராப்தம்; ஸ்வரூப நிஷ்டம்; அப்ரதிஷேதத்த்யோதகம்.
234. கீழ் தானும் பிறருமான நிலையைக் குலைத்தான். இங்குத் தானும் இவனுமான நிலையைக் குலைக்கிறான்.

235. அவனை இவன் பற்றும் பற்று அஹங்கார கர்பம்; அவத்யகரம்.
236. அவனுடைய ஸ்வீகாரமே ரக்ஷகம்.
237. மற்றை உபாயங்களுக்கு நிவ்ருத்தி தோஷம்; இதுக்கு ப்ரவ்ருத்தி தோஷம்.
238. "சிற்ற வேண்டா".
239. நிவ்ருத்தி கீழே சொல்லிற்று.
240. உபகார ஸம்ருதியும் சைதந்யாத்தாலே வந்தது; உபாயத்தில் அந்தர்பவியாது.
241. "ஷரணம்".
242. உபாயமாக.
243. இந்த ஷரண சப்தம் ரக்ஷிதாவையும் க்ருஹத்தையும் உபாயத்தையும் காட்டக் கடவதே ஆகிலும் இவ்விடத்தில் உபாயத்தையே காட்டுகிறது; கீழோடே சேர வேண்டுகையாலே.
244. "வ்ரஜ".
245. புத்தி பண்ணு.
246. கத்யர்த்தமாவது புத்யர்த்தமாய் அத்யவளி என்றபடி.
247. வாசிக காயிகங்களும் இதுக்கு அபேக்ஷிதங்களாய் இருக்கச் செய்தேயும் "ஞாநாந் மோக்ஷம்" ஆகையாலே மாநஸமான அநுஷ்டானத்தைச் சொல்லுகிறது.
248. ஆக, த்யாஜ்யத்தைச் சொல்லி, த்யாகப் ப்ரகாரத்தைச் சொல்லி, பற்றப்படும் உபாயத்தைச் சொல்லி, உபாய நைரபேக்ஷ்யம் சொல்லி, உபாயத்வம் சொல்லி, உபாய ஸ்வீகாரம் சொல்லுகிறது.
249. "அஹம்".
250. ஸ்வக்ருத்யத்தை அருளிச் செய்கிறான்.
251. ஸர்வஜ்ஞனாய் ஸர்வசக்தியாய் ப்ராப்தனான நான்.
252. இவன் கீழ் நின்ற நிலையும் மேல்போக்கடியும் அறிகைக்கும் அறிந்தபடியே செய்து தலைக்கட்டுகைக்கும் ஏகாந்தமான குண விசேஷங்களையும், தன் பேறாகச் செய்து தலைக்கட்டுகைக்கு ஈடான பந்த விசேஷத்தையும் காட்டுகிறது.
253. தனக்காகக் கொண்ட ஸாரத்ய வேஷத்தை அவனை இட்டுப் பாராதே தன்னை இட்டுப் பார்த்து அஞ்சின அச்சம் தீர, தானான தன்மையை அஹம் என்று காட்டுகிறான்.
254. கீழில் பாரதந்த்ரயமும் இந்த ஸ்வாதந்த்ரயத்தினுடைய எல்லை நிலமிறே.
255. "த்வா".
256. அஜ்ஞனாய் அசக்தனாய் அப்ராப்தனாய் என்னையே உபாயமாகப் பற்றி இருக்கிற உன்னை.
257. "ஸர்வ பாபேப்ய":
258. மத்ப்ராப்தி ப்ரதிபந்தகங்கள் என்று யாவை சில பாபங்களைக் குறித்து அஞ்சுகிறாய், அவ்வோ பாபங்கள் எல்லாவற்றில் நின்றும்.
259. "பொய் நின்ற ஞானமும் பொல்லா ஒழுக்கும் அழுக்குடம்பும்" என்கிறபடியே அவித்யா கர்ம வாஸநா ரூசி ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தங்களைச் சொல்லுகிறது.
260. த்ருணச்சேத சுண்டியநாதிகளைப் போலே ப்ரக்ருதி வாஸனையாலே அநுவர்த்திக்கும் அவை என்ன, லோகாபவாத பீதியாலும் கருணையாலும் கலக்கத்தாலும் செய்யும் அவை என்ன, இவை எல்லாவற்றையும் நினைக்கிறது.
261. உந்மத்த ப்ரவ்ருத்திக்கு க்ராம ப்ராப்தி போலே த்யஜித்த உபாயங்களிலே இவை அத்விதங்களாமோ என்று நினைக்க வேண்டா.
262. கலங்கி உபாய புத்யா பண்ணும் ப்ரபத்தியும் பாதகத்தோடு ஒக்கும்.

263. "மோக்ஷ இஷ்யாமி".
264. முக்தனாம்படி பண்ணக் கடவேன்.
265. ணிச்சாலே - நானும் வேண்டா, நீயும் வேண்டா, அவை தன்னடையே விட்டுப் போங்காண் என்கிறான்.
266. என்னுடைய நிக்ரஹ பலமாய் வந்தவை நான் இரங்கினால் கிடக்குமோ என்கை.
267. அநாதி காலம் பாபங்களைக் கண்டு நீ பட்ட பாட்டை அவை தாம் படும்படி பண்ணுகிறேன்.
268. இனி உன் கையிலும் உன்னைக் காட்டித் தாரேன்; என் உடம்பில் அழுக்கை நானே போக்கிக் கொள்ளேனோ.
269. "மா ச ச:".
270. நீ உன் கார்யத்திலே அதிகரியாமையாலும், நான் உன் கார்யத்திலே அதிகரித்துக் கொண்டு போருகையாலும், உனக்கு சோக நிமித்தம் இல்லை காண் என்று அவனுடைய சோக நிவ்ருத்தியைப் பண்ணிக் கொடுக்கிறான்.
271. நிவர்த்தக ஸ்வரூபத்தைச் சொல்லி நிவர்த்தயங்கள் உன்னை வந்து மேலிடாது என்று சொல்லி உனக்கு சோக நிமித்தம் இல்லை காண் என்கிறான்.
272. "எத்தினால் இடர்க்கடல் கிடத்தி ஏழை நெஞ்சமே" என்கிறான்.
273. பாபங்களை நான் பொறுத்துப் புண்யம் என்று நினைப்பிடா நிற்க, நீ சோகிக்கக் கடவையோ?
274. உய்யக்கொண்டார் விஷயமாக உடையவர் அருளிச் செய்த வார்த்தையை ஸ்மரிப்பது.
275. இதுக்கு ஈச்வர ஸ்வாதந்தர்யத்திலே நோக்கு.
276. இது தான் அநுவாத கோடியிலே என்று வங்கிபுரத்து நம்பி வார்த்தை.
277. அர்ஜுனன் க்ருஷ்ணனுடைய ஆனைத்தொழில்களாலும், ரிஷிகளின் வாக்யங்களாலும், க்ருஷ்ணன் தன் கார்யத்திலே அதிகரித்துக் கொண்டு போருகையாலும், இவனே நமக்குத் தஞ்சம் என்று துணிந்த பின்பு தன்னைப் பற்றச் சொல்லுகையாலே.
278. புறம்பு பிறந்ததெல்லாம் இவன் நெஞ்சை சோதிக்கக்காக.
279. வேத புருஷன் உபாயாந்தரங்களை விதித்தது கொண்டிப் பசுவுக்குத் தடி கட்டி விடுவாரைப் போலே அஹங்கார மமகாரங்களால் வந்த களிப்பற்று ஸ்வரூப ஞானம் பிறக்கக்காக.
280. ஸந்யாசி முன்புள்ளவற்றை விடுமா போலே இவ்வளவு பிறந்தவன் இவற்றை விட்டால் குற்றம் வராது.
281. இவன் தான் இவை தன்னை நேராக விட்டிலன்.
282. கர்மம் கைங்கர்யத்திலே புகும்; ஞானம் ஸ்வரூப ப்ரகாசத்திலே புகும்; பக்தி ப்ராப்ய ருசியிலே புகும்; ப்ரபத்தி ஸ்வரூப யாதாதம்ய ஞானத்திலே புகும்.
283. ஒரு பலத்துக்கு அரிய வழியையும் எரிய வழியையும் உபதேசிக்கையாலே இவை இரண்டும் ஒழிய பகவத் ப்ரஸாதமே உபாயமாகக் கடவது.
284. பேற்றுக்கு வேண்டுவது விலக்காமையும் இரப்பும்.
285. சக்ரவர்த்தித் திருமகன் பாபத்தோடே வரிலும் அமையும் என்றான்; இவன் புண்யத்தைப் பொகட்டு வர வேணும் என்றான்.
286. ஆஸ்திகனாய் இவ்வர்த்தத்தில் ருசி விஸ்வாசங்களை உடையனாய் உஜ்ஜீவித்தல், நாஸ்திகனாய் நசித்தல் ஒழிய நடுவில் நிலை இல்லை என்று பட்டருக்கு எம்பார் அருளிச் செய்த வார்த்தை.

ஸ்ரீ: முழுக்ஷுப்படி - சரம ச்லோக ப்ரகரணம்
ஸ்ரீமதே இராமாநுஜாய நம:

287. வ்யவஸாயம் இல்லாதவனுக்கு இதில் அந்வயம் ஆமத்தில் போஜனம் போலே.
288. "விட்டுசித்தர் கேட்டிருப்பர்" என்கிறபடியே அதிகாரிகள் நியதர்.
289. "வார்த்தை அறிபவர்" என்கிற பாட்டும், "அத்தனாகி" என்கிற பாட்டும் இதுக்கு அர்த்தமாக அநுஸந்தேயம்.

சரம ஷ்லோக ப்ரகரணம் முற்றிற்று

பிள்ளை லோகாசார்யர் திருவடிகளே ஷரணம்